

"בעצם אני די ביישן"

מאליו. בתחילת שנה אחת, כשהתלמידים עדיין לא הכירו את דמותי, נכנסתי לכיתה וישבתי על אחד

מכיסאות הסטודנטים. כך ישבנו, חיכינו למרצה, ובינתיים בחנתי את התגובות. אחרי רבע שעה הודהיתי וניתחנו אותן.

יציאה בלתי נשכחת של סטודנט: "ביקשתי מתלמיד חובב כדורגל בקורס מבוא לסוציולוגיה לקום ולצעוק בכיתה כפי שהוא צועק במגרש. רבע שעה חיכינו, והוא לא הצליח".

מאכל אהוב בקפיטריה: "סלט ירקות". אז מה יהיה עם ההשכלה הגבוהה בישראל: "היא כבר פשטה את הרגל".

מי אני: פרופ' יהודה שנהב, בן 57, תל אביב, גרוש + שתיים + נכרה אחת. מרצה בחוג לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה באוניברסיטת תל אביב, לשעבר ראש

החוג. הסטודנטים שלי היו מופתעים לגלות עליי: "שאני בעצם די ביישן".

מדיניות חלוקת ציונים: "מעדיף עבודות בית בזמן קצוב, עם כל החומרים פתוחים.

אני לא בוחן סטודנטים על זיכרון ושינון".

מה הופך אותי למרצה פופולרי:

"אני נוהג לדבר עם הסטודנטים כגובה העיניים. לא להרצות להם. להשתמש מעט מאוד בניירות. לייצר דרמה בכיתה. תמיד להטיל ספק ולעולם לא להגיד את המובן

הכרה את המזכרה

אז מה באמת אתם יודעים על המרצים שלכם? ביקשנו משישה מרצים שמכנבים בשאלוני הפופולריות באוניברסיטאות לגלות מה מסתתר מאחורי התדמית האקדמית. קבלו את הפרופסור שרוקד סלסה, זה שלמד לבחינות רק בלילה האחרון וזה שאוכל רק סלט יווני בקפיטריה // משה רונן